

”DEN BORTGLÖMDE NOMADEN”

EN KORTROMAN AV ANDREAS INGO

VID SOLNEDGÅNGENS RAND

Fabian lossade på dragkedjan, stack ner de nervösa fingrarna i ryggsäcken och tog upp sprängdegen. Detta var en klump explosivt material, alldeles klabbigt, som han sönderdelade försiktigt. Sprängdegen var grå, ett landskap av minimala åsar, skuggade av den dalande solskivan. Snart skulle solen döljas bakom Jupiter, moderplaneten, och var på väg ner. I cirka trettioåtta timmar skulle solen vara borta. Människor skulle lägga sig tillrätta för att sova, bara för att gå upp igen, fastän mörkret fortfarande rådde där ute.

Fabian kände dallringar i knäna, han lossade bitar av sprängdegen, noga med att inte göra plötsliga rörelser. Han monterade den porösa massan på ett av de roterande kugghjulen. Dessa var tre meter i diameter. Han befann sig på en stor plattform. Denna plattform transporterade människor, djur och sällsynta fordon, till olika enheter längs med den lutande bergssidan.

Fabian blickade ut över den blänkande havsviken, han såg de terrasserade byggnaderna, längs en strand av välvda klippor. Det fanns ett parti som letade sig ut i havet, och på denna udde hade en enorm pelare förankrats. Pelaren bar upp terrasserna på den utomjordiska kolonin, som sträckte sig ut över havet.

Europa var Jupiters fjärde största måne, vit av is men också kolorerad av roströda bergarter. Det var inte en het måne, men kolonisatorerna använde värmeenergi från himlakroppens aktiva inre, som via gigantiska pumpar och susande fläktar, tiotals meter i diameter, spred värme i den kalla atmosfären.

Nu hade skymningen kommit och snart skulle det vara natt. Fabian använde mörkret till sin fördel. Han ingick i en grupp kringresande nomader. Individer som kämpade för frihet i en koloniserad framtid bortom förnuftets gränser. Det fanns kolonier på månen, Mars och Europa. Rykten gick att det även fanns människor på Planet X, en nyupptäckt himlakropp bortom Pluto. Det var en framtid där teknologin hade utvecklats mycket långt, men människor hade sett teknologins baksida: Beroendet av datateknologin, verklighetsflykten, det utvidgade avståndet mellan förnuftet och kroppen. Teknologin hade övergivits till stora delar, datorerna krossats, fordonen blivit sprängda i bitar. Kolonisatorerna på Europa såg återgången till det förflutna: En framtid befolkad av väderbitna män, kvinnor och barn, till och med genmanipulerade djur på gränsen till svältögonblicket.

Fabian såg sig om, kände trycket av plattformens långsamma accelererande, när den närmade sig mitten. Plattformen saktade ner och stannade vid en dammig enhet, full av gnistrande stoft, där en öppning vätte mot en mindre sal. Det fanns flera vakter i salen. Den unge mannen var tvungen att avbryta uppdraget. Han tog bort sprängdegen och gav sig av in i salen. Han iakttog ljuskäglorna som letade sig in mellan fönstren. I olika bås, skuggade av stålgrindar, fanns olika former av militär utrustning: Det var ammunition, futuristiska handvapen, till och med sfäriska automatvapen, som släpptes ner på marken under terroristhot. Fabian försökte smälta in bland besökarna i salen. Han hade fattat ett svettigt grepp om ryggsäcken. Han såg fiender överallt: Vakter som såg det tillgjorda i hans spända gång, som såg bruna och förskräckta ögon, som inte hade något till övers för utsvängda kläder. Fabian var en mager och sorgsen individ. En människa som alltid levt på gränsen. När han stelt vandrade längs med de dammiga fönstren, avskärmade, till och med prydda av spindelnät, började han fundera på själva anledningen till kampen. Anledningen till att han börjat, att han mött Eliah, att han kämpade för ett abstrakt mål. Människorna han mötte verkade inte kännetecknas av samma sökande. De verkade glada och nyfikna.

Ett par vakter kom fram till Fabian. De hälsade och frågade vad han tyckte om vädret. Han sade att han inväntade natten. Att han tillbringat timmar ute i vildmarken men ville

ha en spännande avslutning. Vakterna tittade på ryggsäcken men frågade inte vad Fabian hade i den. Istället följde de honom till ett av fönstren och tittade på resterna av solskivan. Denna glödde nu röd och mogen, som ett äpple redo att plockas.

”Jag önskar bara att det blir en lugn natt.” sade Fabian. Vakterna tittade på honom med intresse och såg det sorgsna i hans ögon. Sedan gick de tillbaka till grindarna.

Fabian gick ut något senare och lät sig färdas uppåt på plattformen. De enorma kugghjulen arbetade längs taggiga skåror.

Han tog av sig ryggsäcken, öppnade dragkedjan och tog ut sprängdegen. Denna skulle nu fästas vid kugghjulet. Planen var att spränga kugghjulet och därigenom få stopp på hissanordningen. Genom denna manöver skulle vägen till vapenförråden hindras och det begynnande upproret starta. Rebellerna såg framför sig en värld i lågor: Av eldflammor, rök och kvävande gaser.

Mörkret var besvärande. Olika människor hade förenats med Fabian på plattformen. Han blev gång på gång tvungen att avbryta terrorattentatet. Och ju närmare klockan närmade sig midnatt, ju mer desperat blev Fabian. Till sist var han tvungen att återvända hem.

Rebellerna befann sig på en högre plats, ovanför hissanordningen. De hade tagit sig till platsen genom byggnadens inre. Genom att vandra uppför en trappa, prydd av gamla påsar, ruttna bananskal och döda råttor. Eldar hade tänts i natten. De befann sig i ett sparsamt befolkat bostadsområde. Här rådde en sällsam frid. En man kunde ses i ett öppet fönster, dammandes ett gammalt sängöverdrag med tränade armmuskler. Detta och en gnutta gott humör.

Det fanns tre unga kvinnor, fulla av vitalitet, som letade sig uppför fasaderna på de gamla byggnaderna: Dessa hette Belle, Ceres och Aimee.

Fabian hade stannat vid Eliah, den gamla mannen, prydd av ett fårat ansikte, som sett kolonisationens alla tider. Eliah försökte trösta den unge mannen, som misslyckats med sitt uppdrag.

”Det finns ingenting som kommer i närheten av ett gott försök.” sade Eliah, ”Jag har sett många människor i mitt liv, och det finns ingen som du.”

Fabian tvekade, han undrade inte över orden, han bara kände stillheten i natten, iakttog brasorna som brann i eldstäderna och längtade därifrån.

”Vi måste försöka.” fortsatte Eliah, ”Vi måste göra någonting.”

”Jag tvivlar inte på din uppriktighet.” sade Fabian plötsligt, ”Jag förstår syftet bakom verksamheten. Jag vet att du har ett gott ideal och att det finns uppriktiga anhängare. Men något har skett... Jag har sett för mycket människor på sistone. Människor som inte är som vi.”

Röken letade sig upp från brasorna och de glödande resterna av bränt papper förenades med mörkret.

”Jag vet inte vad du söker.” sade Eliah. ”Vad kan vara större än en framtid fri från yttre struktur? Frihet från regeringar, påtryckande sociala strukturer och normer från en tid som inte längre finns kvar?”

Han tittade ödesmättat ner på männen som satt på marken. Nu flockades dessa kring paret men vissa sneglade på de unga kvinnorna, som nu i plastfibriga rep svingade sig mellan de beskuggade byggnaderna.

”Jag vet inte.” sade Fabian, ”Jag vet inte vad jag söker.”

En stund senare var de unga kvinnorna klara med klättringen. Tävlningen hade gått ut på att klättra uppför de mörka fasaderna, och nå toppen på byggnaderna, och sedan ta sig ner igen. Den som först var framme skulle krönas som kvällens drottning.

”Den ser ut som att vi har en vinnare!” sade Caspian, en man och före detta brottsling, som var förtjust i Belle.

”Och detta är jag!” sade Belle. Hon var en blond kvinna på 23 år. Hon hade klättrat med en nybörjares iver och hade inte brytt sig om faran. Och nu var hon redo för sin kröning.

”Kröningen är att ikväll betraktas som en hjälte.” sade Eliah. ”Så så, sätt dig ner här vid elden och drick lite alkohol.”

En halvtimme senare hade Fabian vandrat genom byggnaden, vars tak utgjorde plattformen där Eliah ledde sällskapet vid eldarna. Han kom fram till en balkong. Fabian gick ut på balkongen och iakttog det mörka landskapet nedan. Många lampor hade tänts på de olika terrasserna av kolonin. Dessa var fluorescerande ljus i olika färger: Röda, gröna och gula. Terrasserna låg som tak och halvtak, över varandra, i olika sektioner.

Fabian önskade att han skulle försvinna bort. Bort från en värld som krävde något av honom. Han hade förenats med Eliah i kampen för friheten. Men själva kampen för idealet hade fört honom bort från friheten som realitet. Han tänkte på individerna han träffat på vägen: På barnen, männen och kvinnorna. Ingen tycktes lida. Ingen led som han. Och han led i ett ogripbart lidande, ett existentiellt lidande av sällsam natur.

Nu betraktade han fläktarna som gnisslade i natten och gav värme åt en isande atmosfär. De brusade av en kraft, vars näring var de gravitationella krafter som existerade mellan himlakropparna i Jupiters närhet. Vindarna som uppstod närmast fläktarna var alldeles för kraftiga för att mötas upprätt. Men barnen tyckte om fenomenet och sprang idogt in i vindarna, bara för att våldsamt kastas tillbaka.

Fabian beslöt sig för att gå tillbaka till Eliah och hälsa honom farväl. Han skulle avlägsna sig från frihetskämparna och möta världen på egna villkor. Kanske skulle han resa till Planet X, till planeten där andra sökare uppehöll sig.

Men fasansfulla ljud hördes i natten: Ljuden av skrikande kvinnor och män.

När Fabian kom fram till lägerplatsen såg han bara kropparna av döda: En bekant till Caspian. Kroppen av Ceres. Eliah syntes inte till. Inte heller andra av de samlade. Fabian visste att det var regeringstrupperna som genomskådat verksamheten och slagit till. Resterna av whiskeyflaskor låg spridda på marken. Det glödde av antända pappersark. Ett fönster stängdes och gav utrymme för Fabians isolation. Fabian skulle inte kämpa för andras frihet mer. Han skulle ge sig av mot de lägre terrasserna av kolonin, i den mörka viken, för att möta morgonen och sitt nya liv dagen därpå.

Hans öde låg obestämt och serverat framför hans fötter.

DEN INLEVDA KOLONIN

Natten bjöd inte på många överraskningar. Tystnaden hade lagt sig över kolonin. Fabian gick ner längs trapporna, i det inre trapphuset. Någon dörr öppnades och stängdes. En armatur blinkade i taket.

Lyssnade han noga kunde han höra det brusande ljudet från en gammal radio, inställd på fel frekvens.

Snart var han nere på den andra terrassen, från stranden räknat. Denna höjde sig ett femtiotal meter över havet. Ovanpå denna terrass låg det gamla stadsdelar. Fabian gick genom gränder delvis upplysta av färgade ljus. Dörrar fanns i dubletter, yttre och inre, och användes som luftlås.

Det var en pittoresk känsla att vandra i de gamla stadsdelarna. Olika linor hängde över gränderna, kompletta med nytvättade tyger. Här och var rörde sig genmanipulerade katter. Smalare än de katter som hade existerat på jorden. De var högre, revbenstunna och något lömska. De drev ständigt runt i kolonin i jakt på något att äta. Sedan fanns de övergivna fordonen: Rovers från kolonisationens vagga, traktorlika metallskelett med rutor som krossats och eldar som för länge sedan brunnit ut.

När morgonen skickade sina första solstrålar mot de ljusa byggnaderna kunde Fabian se den svävande stadsdelen, som likt en mindre ö hade placerats över havet. Den låg en kilometer utanför kusten, mätte en kilometer i diameter och var rund som en tallrik. Men det fanns rektangulära bostadskomplex som stack ut under ön och höghus som placerats ovanpå den. Detta var makthavarnas avdelningskontor. En boplatz för tjänstemän som arbetade för kolonins öde.

Men Fabian hade inte tid att drömma. Så snart människorna letat sig ut ur byggnaderna, gäspat och nyktrat till letade sig Fabian fram till arbetsförmedlingens huvudkontor. Han pratade med tjänstemän om arbetsmöjligheter. Han tänkte att om han arbetade hårt i flera år, skulle han så småningom få råd att köpa ett mindre rymdskepp, lära sig färdrutten till Planet X och sedan åka.

Det fanns inget som höll honom tillbaka.

Tjänstemännen sade att arbete fanns för de som var villiga och mogna. Men han kunde inte räkna med en lättare uppgift. Fabian sade att pengarna var det enda som räknades. Han behövde bara så han klarade sig och en extra summa att lägga undan för framtida utgifter. De gav honom ett arbete långt under havsytan, vid en energianläggning i havet, under den svävande ön.

Fabian tackade ja och sade att han var beredd på allt.

MÖTET MED VINCENT

Att komma till undervattenskomplexet var som att komma till en annan värld. Friden som rådde ovan hade inte nämnvärt smittat av sig. Fabian vandrade längs metalliska korridorer, upplysta av vita lysrör. Det fanns blodfläckar på väggarna. En hand hade plågat dragits över blodet, och skapat en uttunnad slöja.

Han blev visad in i en kokvrå. Ett ställe där nykomlingar kunde göra i ordning en lättare måltid. Men av reaktionerna att döma var detta något som sällan skedde. Ingen var där för nöjets skull.

Han mötte en man kallad Vincent, avdelningschef för Fabians enhet, inget direkt sades, men känslan av auktoritet var påtaglig. Hans ansikte var klätt av en större skada. Som att någon hållt kokande vatten över kinden och han själv bara stått stilla och sett på.

Rummet Fabian fick var exakt fem och en halv kvadratmeter. En liten glugg hyste en ruta som skickade en strimma av blått ljus mot Fabians kind. Det fanns en roterande fläkt i taket. Olika rör utgjorde ett ventilationssystem, praktiskt utformat. Väggarna var täckta av olika bilder föreställande släktingar till den förre gästen. Men gästen hade dött och skickats hem i en kista.

Fabian lade sig ner på sängen och kände ödet kasta sina hårda vingslag mot hans själ. Han visste inte hur länge jobbet skulle fortsätta. Men han tänkte att om han gick in totalt för uppgiften, glömde sig själv och sina "besvär", skulle ångesten försvinna. Han skulle förenas med Vincent i det hårda arbetet för kolonistörernas liv.

Tankar avlöste tankar. Fabian bestämde sig för att stå på sig. Han skulle inte regelrätt följa order, utan göra något eget av arbetsbördan. Det enda sättet för honom att hålla sig vid liv. Enda sättet att hålla *elden* vid liv, lidandet som skiljde honom från alla andra.

* * *

Dagen därpå väcktes Fabian av ett larm. Det var en signal som användes för att väcka sovande arbetare, men upplevdes som ett brandlarm. Det var bara att dra på sig arbetskläderna. En våtdräkt i gummi och en lila hjälm, som skulle användas för svetsarbetet på ett skadat rör, tre meter i diameter.

Redan vid färden ut mot arbetsplatsen klöv det sig mellan Fabian och Vincent. Fabian hade blivit underrättad om att det fanns farliga varelser i havet, i närheten av arbetsplatsen. Han färdades i en egen ubåt, två och en halv meter lång, utrustad med harpuner. Han tänkte att det var bäst att angripa inkräktarna omedelbart, istället för att vänta på att de anföll senare. Så han svängde av från den planerade rutten och mötte inkräktarna. Vincent blev vansinnig. När Fabian skickade iväg de första harpunerna och träffade två av utomjordingarna, gjorde han flocken uppretad. Utomjordingarna liknade på ett sätt bläckfiskar, men de hade inte lika många armar. Dessutom var deras huvuden kompakta, som gjorda för konfrontation.

Ledaren vaknade till liv. Detta var en imponerande skepnad i svart, två och en halv meter lång. De yttre delarna av armarna liknade sugfötter, redo att fatta tag om en invaderande fiende. Ett grönt sken tändes, en slags orienteringsmekanism som användes i djuphavet. Gula ögon rörde sig lömskt i utstående rör som hängde längs den nedre delen av huvudet.

Fabian gick upp i strid. En strid där två krigare fattade tag om ubåten med sina sugfötter. Sedan krossade de rutan med huvudena. Fabian fick fly genom luftlåset och förenas med de andra arbetarna på arbetsplatsen. Den svarta ledarhannen simmade misstänksamt förbi i periferin. Sökandes efter ett offer. Sökandes efter Fabian.

Inget hände.

Det blev ett gräl mellan Vincent och Fabian. Ingen hade någonsin fattat ett så dåraktigt beslut. Visserligen fanns det en tydlig hotbild. Men arbetarna hade lärt sig att respektera fienderna. Det var ett kallt och beräknat krig, som gick ut på en slags kraftmätning. Alla visste att konfrontation skulle leda till undergång och ingen ville förlora på det.

”Jag trodde att kriget redan var förlorat.” sade Fabian. Han hade sett varelserna kvällen innan, när de slugt simmade förbi hans fönster och deras gröna sökarljus penetrerat den blåa bubblan.

”Kriget är över när jag säger att det är över!” sade Vincent. Han uppvisade skadan han hade på sin kind. ”Denna skada kommer inte från kriget mot utomjordingarna.” fortsatte Vincent. ”Den kommer från strider mellan arbetarna och mig. Och jag har alltid vunnit.”

Vincent kokade av ilska. Men han kunde inte tro att det var sant. Att denna yngling, Fabian, uppvisat ett sådant mod, och faktiskt försökt rädda arbetarna.

”Vi låter det vara för den här gången.” sade Vincent. ”Men kostnaden för ubåten kommer att dras från din lön. Det betyder att du ska arbeta ett helt år utan pengar. Du kommer att följa mina order. Och lyssna på mina instruktioner.”

Fabian mötte Vincents blick.

”Jag kände att ödet låg i mina händer.” sade Fabian, ”Att utomjordingarna skulle attackera vilken minut som helst. Nu vet jag bättre.”

I och med detta gick Vincent ut.

Dagarna som följde var slitsamma dagar utan rast. Fabian svetsade stundtals på det läckande röret, storrade stundtals in i det kompakta mörkret, där utomjordingarna kunde synas vissa ögonblick. Han undrade om det fanns någon utväg ur hans dilemma. Om han någonsin skulle komma till Planet X? Om han skulle dö på platsen, och aldrig höra ett vänligt ord från sina kamrater.

En kväll hörde rebellerna av sig. Det meddelades att gruppen hade omorganiserats. Att vissa hade försvunnit men att nya kommit till. Det var inte Eliah som Fabian pratade med. Det var Belle. En vanligtvis stolt och levnadsglad krigare, som nu sörjde sin syster.

”Vi kräver inget av dig.” sade Belle, ”Men nya fakta har kommit till. Vi har hittat ett sätt att ta oss fram till den svävande ön. Vi ska avaktivera svävarmekanismen och sänka ön en gång för alla. Sedan kan revolutionen börja på riktigt.”

”Jag vet hur ni tänker.” sade Fabian, ”Jag vet vad som står på spel. Men jag har hamnat på sidan om, sett hur folk tänker, sett att ödet ni eftersträvar bara är en vacker idé.”

”Hur har du kunnat bli så här?” sade Belle upprört, ”Aldrig någonsin fanns det någon så modig som du! Aldrig någonsin var det någon som så innerligt längtade efter frihet! Och vad gör du nu? Du jobbar! Jobbar på en arbetsplats där du kommer vara kvar i flera år!”

”Jag vet vad ni söker.” sade Fabian, ”Ni söker väcka människor till en levande realitet. En verklighet där initiativkraften ska sprudla, där jämlikheten är en måttstock på välbefinnande. Men folk vill inte styra själva! De vill ha en förmyndare som löser alla problem, medan de själva ligger i vaggan!”

Belle protesterade. Hon hade investerat allt i Eliahs idé. Hon hade levt ett dåligt liv tidigare. Bland slöfockar. Nästan hamnat i prostitution, men blivit räddad av Eliah.

Nu ställdes allt på sin spets. Nu ställdes vän mot vän, och avvikare skulle förenas med sina fiender.

”Jag vill bara bort.” sade Fabian, ”Jag vill bort från alla krav som fogats på mina axlar. Inte för att fly från er, utan för att vinna något eget. Något jag inte funnit än, något ytterst diffust, men åtminstone eget.”

Belle avbröt konversationen och förenades med frihetskämparna vid en strand.

Dagen därpå förändrades omständigheterna. Utomjordingarna hade av någon anledning läst av sina fiender. De gjorde nu hotfulla svepningar i periferin. Ingen kunde koncentrera sig på arbetet. Till sist var det upp till Fabian att göra något åt saken. Han slet loss en harpun från en av ubåtarna och gick upp till konfrontation. De andra arbetarna följde honom.

Varelserna simmade lömskt runt ljuskransen. Vissa gjorde snabba tillslag mot arbetarnas ryggar. Men arbetarna ställde sig i cirkel, med ryggarna mot varandra och svarade på attackerna. Någon tog upp en pistol. Skott avlossades men ingen utomjording tog skada. Till sist upptäckte Vincent vad som var i görningen och närmade sig i en ubåt. Han satte in allt han hade i detta försök. Ubåten var laddad med harpuner, även explosiva skott, som han kvällen innan hittat i ett gammalt skåp, i en död arbetares sovrums.

Det blev ett krig mellan Vincent och ledaren för den utomjordiska flokken. De mindre utomjordingarna cirklade kring Fabians gäng, medan den huvudsakliga striden utkämpades en bit därifrån. Ledaren använde sig som de andra av sitt kompakta huvud. En sprängande projektil, för att krossa fönstret till ubåten. Detta lyckades. Men Vincent lät sig inte luras. Han såg ubåten fyllas med vatten, men använde vådräkten och hjälmen för att manövrera ubåten i vattenfyllt tillstånd. Han såg paneler gå upp i rök och kortslutas. Men grundmekaniken fungerade, bara automatiken slogs ut. Han avlossade salvor av sprängande skott och skadesköt ledaren. De andra arbetarna avlägsnade sig från ursprungsplatsen och kom till undsättning med harpunerna, där de blev överfallna av krigarna. Ett blodbad blev resultatet. Det röda blodet från arbetarna, och det blåa blodet från utomjordingarna. Deras lysande membran oscillerade. Gröna ljuspulser som distraherade arbetarna. Men med hjälp av Vincents intelligens och arbetarnas förnyade mod, kunde Vincent göra bruk av de sprängande skotten och döda ledaren. Sedan simmade krigarna initiativlösa därifrån.

Människorna hade segrat.

Det blev fest i det minimala köket den kväll som följde. Onyktra arbetare som plåstrade om sina sår och gick igenom konfrontationen gång på gång. Ju längre natten led ju fler blev kraftuttrycken. Och det var som att en legend började födas: En berättelse som bara blev bättre ju längre tiden gick. Vincent och Fabian förenades. Gruppchefen kunde faktiskt tycka att Fabians första initiativ, den där första dagen, inte hade varit felaktig. Dessa varelser var inte vänligt sinnade. De var inte ute efter symbios, snarare efter att döda och härska. Han kunde på sätt och vis förstå Fabians första reaktion.

Det dracks och det festades. Någon spydde på golvet och andra blev liggande.

Men när Fabian återvände till sitt rum fann han två män stående utanför dörren. Dessa var klädda i svarta kavajer. De hade svarta byxor och ljusgrå skjortor. Till och med prickiga slipsar. Männerna förklarade för Fabian att han hade blivit avslöjad och att han inte hade något annat val än att följa med dem hem. Detta var Mars, makthavarnas hemplanet och platsen där han skulle få träffa sin rival.

FÅNGEN PÅ MARS

Han hade hamnat i ett rum skilt från alla rum han någonsin varit i. Detta var motsatsen mot rummet han varit i på Europa, under havets yta. Här var det ljust och futuristiskt. Istället för slöjor av blod som letade sig fram längs rummets väggar, fanns det här tropiska växter, röda orkidéer från Afrikas djungler. Det fanns mindre kronblad också, i blått. En hylla hade en inglasad monter, där figurer i miniatyr utgjorde en slående bild: En grupp kolonistörer, levandes i andligt, socialt och materiellt välstånd.

Han trodde att han var inlåst i rummet. Han såg sig själv som politisk fånge. Men han gick fram till dörren och kände, och dörren gick upp. Han kom till ett större utrymme, inte alldeles öppet, utan bestående av olika sektioner. Det var ljust och luftigt. Det fanns träningsmaskiner uppställda på olika platser. Var det nu meningen att han skulle bo på platsen en längre tid? Vad ville makthavarna?

Han ställde sig vid ett fönster och tittade ut. På en äng, som sträckte sig hundratals meter bort, kunde han se genmanipulerade oxar beta i det marsianska landskapet. Det var som en glömd dal från en tid före alla maskiner. Men högteknologin var ytterst verklig. Som det verkade hade kolonistörerna kommit längre på Mars än på Europa.

En man kom in i utrymmet. Fabian vände sig om. Det var en lång och gänglig gestalt, något nobel men ändå bekant på ett märkligt sätt.

”Du!” sade Fabian.

Han stirrade på mannen som stannade en meter ifrån honom. Mannen eskorterades av två vackra kvinnor, något kortare än han själv.

”Ett kärt återseende.” sade mannen, ”Det var bara några år sedan sist. Tidigare slogs vi båda för friheten och rättvisan. Du och jag. Nu är det inte tvärtom. Bara det att en av oss bytt sida.”

”Bastian?” sade Fabian.

”Det var mitt namn och jag håller fortfarande fast vid det.”

”Jag trodde...”

”Ja, det verkade som att jag blev dödad. Det var tre år sedan nu. Men jag blev inte skjuten, jag blev förd till Mars för att underrätta makthavarna om Eliahs planer. Jag blev deras lilla keldjur.”

Fabian fick inte fram ett ljud. Inte mycket hade ändrats på tre år. Han kände fortfarande igen dragen på sin barndomskamrat: Det fårade ansiktet, inte djupt fårat, bara utdraget. Kindknotorna som var tydligt markerade. Läpparna som knappt syntes. Han hade alltid varit hungrig Bastian, trots att magen varit fylld på insidan.

”Det är ett under att du fortfarande är vid liv!” sade Bastian. ”Rebellerna har alltid legat steget före och gör det fortfarande, men vi har satt in mera resurser på senaste tiden, som du kanske vet.”

”Hur kan du?”

”Det är inte av själviska anledningar som du kanske tror. Nej, jag har fått lära mig att rebellernas kamp är förfelad, och att folket söker stabilitet och en fungerande maktapparat.”

”Du gör det för att du aldrig velat!”

”Du har rätt i att jag aldrig velat. Men jag är en av folket. Jag vill må bra och ge av mitt överflöd till andra. Och på detta sätt gagnar jag både mig själv och folket.”

Fabian tittade mera noggrant på Bastians kläder. Han hade en vit rock, en blomsterkrans hängde löst och ledigt kring halsen. Byxorna var veckade, liksom skuggade av eftermiddagsljuset, i mönster som markerade toppar och dalar.

”Vår barndom var inte lätt.” fick Fabian ur sig, ”Men jag kan inte förstå varför du bytt sida. Självt står jag inte på någons sida längre. Jag bara tjänar mig själv, fast beslutet om att resa härifrån, så fort jag får chansen.”

”Jag minns våra äventyr...” sade Bastian.

* * *

Deras barndom hade varit förunderlig. De rymde som sjuåringar från ett barnhem, inte längs kustområdet på Europa, utan en bit inåt landet. Det fanns en underjordisk tunnel, glänsande i guld, som var dragen genom berget. Denna tunnel utgjorde en gränsmarkering mellan inlandet och de terrasserade sektionerna längs havet.

I denna tunnel kunde barnen stanna och rista motiv på väggarna. Det var motiv brinnande av barnlig desperation och längtan. Ynglingars tysta protest mot en kolonisationstanke som fångat dem i fattigdom och slaveri.

Deras föräldrar var döda, deras släktingar fattiga, och ingen ville veta av dem, förutom Eliah som välkomnade dem i den innersta kretsen.

Innan de blev frihetskämpar gjorde de många vandringar ut i det kalla landskapet. De såg bergsmassiv som formats som gigantiska ansikten: Dekorerade av is, roströda av oxiderat järn. Ett av dessa ansikten var liksom en skymt av det förbjudna, av en gammal far de aldrig haft, men som tillät dem leva i frihet.

Detta var en klippa som sträckte sig över näraliggande klippor. En sjö av is låg framför den, där spår av ynglingarnas fötter kunde synas. Atmosfären var svår att andas. Ynglingarna besteg klippan, de klättrade kompromisslöst längs farliga utbuktningar. Sår slets upp av korniga mineralfragment, som utgjorde klippans yta. Till sist satte de sig tillrätta i en ihålighet, en ihålighet som Fabian kallade den stora munnen. Plastfibriga rep låg vid deras sida, och på denna plats plåstrade barnen om såren.

Deras olikheter var inte större än deras likheter. Men Bastian var alltid hungrig och hoppades på förändring. Fabian såg något andligt i det tysta sökandet, i lidandet, där barnhemmets illusoriska trygghet förde honom bort från *drömmen*.

De hoppades på skymningen, och skulle morgonen därpå stjäla för sin överlevnad.

* * *

Bastian hade övergett Fabian i det luftiga utrymmet. Eftermiddagen blev till kväll och snart skulle natten göra sitt inträde.

Fabian fann sig stående vid en hylla, som till hans förvåning började flyttas. Han kom till ett rum, där det på en större platta stod ett gigantiskt teleskop. Han satte sig ner på en pall och kikade in i teleskopets sökare. Teleskopet hade riktats mot Planet X. Det var en grå skärva i skyn, minimalt upplyst. Inte rund som månen, utan oval.

En stund senare kom tre kvinnor in i rummet, genom andra lönngångar. Det var som att utkiksposten utgjorde ett centrum för hela anläggningen, och att alla vägar ledde dit.

Kvinnorna satte sig ner på pallar nära intill Fabians kropp och började smeka den. De sade att allt gjordes för att Fabian skulle förstå vad som väntade hela mänskligheten. Att folket inte sökte annat än livets goda, serverat mitt framför deras fötter.

”Jag tror inte att ni förstår vad jag söker.” sade Fabian, ”Jag söker inte tillfredsställelse, inte heller avsaknaden av den. Jag söker bli tagen bort till en annan värld, där det finns en vilja att uppgå i något *annat*. Något jag inte funnit än, men som jag tror existerar.”

”Det är det du inte begriper.” sade en av kvinnorna. Hon var alldeles len i hyn och full av iver. Hon fortsatte: ”Det du inte förstår är att mystiken inte är mystisk. Att det abstrakta egentligen är konkret.”

”Vad menar du?”

”Att sökandet efter tillfredsställelse är sökandet efter sig själv. Och sökandet efter självet är sökandet efter livets goda: Som mat, sex och andra njutningar.”

Fabian ställde sig upp och betraktade kvinnan förfärat. Hon var som en gudinna från Babylon, troligen i nära maskopi med Bastian.

Bastian kom in i rummet och ställde sig i närheten av kvinnorna. Han lät den vänstra handen falla på en av kvinnorna.

”Det vi pratar om är inte nya idéer.” sade Bastian ”Redan de gamla romarna förstod det här. Men skillnaden är att vi har vetenskaplig uppbackning.”

”Hur så?”

”Vi har psykologiskt utvärderat gamla och unga, män och kvinnor. De kommer från Mars, Europa och Månen. Vi har gjort ett tvärsnitt av hela mänskligheten. Alla kolonisatörerna. Och Majoriteten ljuger inte Fabian. Alla vill att vi ska bestå.”

”Det är inte sant!” sade Fabian, ”Hur kan man lita på en vetenskap som inte vilar i ens egna händer? Som snarare gynnar en maktlysten elit!”

”Maktlystenhet är viljan till makt.” sade Fabian, ”Att ställa sig över det lilla och vilja det stora. Att ge av sig själv för andras skull.”

Fabian iakttog barndomsvännen med en känsla av ironi. Aldrig hade han trott att Bastian skulle bli kejsare! Aldrig hade han trott att någon skulle yttra sådana ord! Men med tiden fortsatte dialogen. Han kom in i det rika folkets kläder. Han fick se Mars, han fick se Månen, han fick se hur det fungerade på insidan av ”slottet”.

Det var inte alls som han hade trott. Det var lätt att prata med makthavarna, kvinnorna var belevade och uppriktiga. Det fanns ingen som led och fick andra att lida. Han började förstå att Eliahs frihetskamp egentligen var en kamp mot inre demoner. Att det inte fanns någon djävul där ute, som försökte trycka mänskligheten ner i skorna.

Terror var terror, oavsett under vilket namn den utfördes.

Och till sist gav han med sig. De skulle bege sig den svävande ön på Europa, för att sätta stopp för rebellerna en gång för alla.

DEN SVÄVANDE ÖN

De hade landat men de visste inte var rebellerna uppehöll sig. Det enda de visste var den utmätta tiden och att rebellerna skulle uppehålla sig på ön.

Insatsstyrkan hade delat upp sig, ett gäng sökte vid de enorma spolarna, som via elektromagnetisk kraft höll ön svävande, ovanför en statisk magnet under havsytan.

Nu gick Fabian för sig själv. Han gick genom stadsdelar som inte skiljde sig nämnvärt från miljöerna på Mars. Det var annorlunda att betrakta ön från insidan än från terrasserna längs kustlinjen. Visserligen var det som att skåda ljuset, men det var svårt att föreställa sig hur allt såg ut: Det var en känsla av svunnen tid. Som att romartiden hade kommit tillbaka, men inte bokstavligen. Akvedukter hade bytts ut mot avlånga rör, skulpturerna föreställde inte kejsare och kejsarinnor. Det rådde istället en känsla av futurism, en framtid som byggde på kompetensen hos de gamla mästarna.

Någonstans här, i en gränd som överskuggades av ljusa fasader, mötte Fabian Eliah.

Eliah var mycket förvånad. Hade nu Fabian ändrat sig och återvänt hem?

Fabian å sin sida blev mycket förskräckt. Han visste att han skulle möta rebellerna, men aldrig hade han anat att det skulle vara på detta sätt! Inte att han skulle möta sin Gudfader, ansikte mot ansikte, inför en avgörande konflikt.

”Hör på!” sade Fabian högt, ”Jag har gått över på den andra sidan!”

”Vad menar du?” sade Eliah förskräckt.

”Jag har insett att frihetskampen varit en bluff! Att de krafter vi underkuvat varit folkviljan! Jag har förenats med Bastian i kampen för den sanna friheten.”

”Vilken frihet?”

”Friheten i att leva och må bra! Inte att kasta bort livet i en kamp som slutar i fördärvet.”

Eliah fattade krampaktigt tag i Fabians kläder.

”Jag tror inte på ett ord!” skrek han ilsket. ”De har gjort något med dig! De har tagit din styrka och vänt den till en svaghet! Vad har de sagt?”

”Det enda som hänt är att jag vaknat upp!” sade Fabian ångestfyllt, ”Jag har sett hur systemet ser ut på insidan. Jag har förstått vad de teknologiska framstegen syftar till. Och jag har förstått att människor är som de ser ut.”

”Du är vilseförd!” sade Eliah.

De bägge männen stod stilla på marken. Genmanipulerade kråkor kom flygande genom luften och satte sig ner på taken. Det hördes skrik på avstånd, men ännu inte skottlossning.

Ute till havs, i närheten av den svävande ön, rörde sig en Medusa. Detta var en urtida varelse, bestående av silkesliknande segel, som återuppväckts i laboratorier.

”Låt mig berätta en historia innan konflikten bryter ut.” sade Eliah, ”Låt mig berätta hur det var när jag växte upp!”

* * *

Detta var för trettio år sedan. Det var i slutskedet av fasen där teknologin hade fallit.

Eliah var inte en speciellt ovanlig man. Han hade en familj med en omtyckt hustru och flera barn.

En dag kom brottslingar in i hans hem och plundrade. Hustrun gjorde motstånd och dödades. Barnen kastade sig på golvet och grät. Innan brottslingarna försvann genom dörren kastade de in en brandbomb och eldade upp byggnaden.

Barnen brann inne.

Elijah hade varit ute under dagen. Han visste inget av vad som hänt hans familj. Han var ute som så många andra var ute: Upplevde friheten utan datorerna, utan fordon, utan radiokontakt med sina närmaste.

När han slutligen kom hem drabbades han av ett anfall. Grannarna hörde av sig och förklarade vad som hänt. Det var inte fråga om ovanliga brottslingar. De kom från kolonins utkanter, i trakterna där Fabian och Bastian varit förut.

Från den dagen bestämde sig Elijah för att bekämpa brott. Han gav upp alla tankar på familjeliv och tog jobb på en fängelsegård, där han skulle möta andra brottslingar.

Till en början var hans enda glädje den sadistiska glädjen: Att misshandla brottslingar bakom ryggen på vakterna. Att göra det till sin uppgift att bete sig som en bödel.

Men något hände: Han märkte att vissa brottslingar inte betedde sig som de andra. Att de kommit till fängelset av politiska orsaker, inte privata. Dessa brottslingar var inte grova som de andra. De brann med en säregen energi. De hade en vitalitet, en inneboende skönhet.

När Elijah försökte göra livet svårt för dem, svarade de inte på samma sätt. Istället var de förstående. Ryktet hade gått.

Det slutade med att brottslingarna blev Eliahs bästa vänner. Han märkte att de kämpade för ett större ideal: Ett ideal av frihet och självbestämmande.

Han slutade på fängelset och gick under jorden. Han hade förstått att de enda fria människorna var de människor som hade gett upp beroendet av allt annat: Att leva i nuet, att följa hjärtats ingivelse, att ta vara på varje stund som om den vore den sista.

Teknologin hade fallit, och det gamla kom tillbaka: Det fysiska arbetet, husdjuren, till och med ”dronerna”, en slags strutsfåglar som användes som eskort.

Elijah blev en legend, en frihetskämpe, en myt i den nya tiden. Men inte många förenades med honom i kampen för friheten.

* * *

”Och hur hjälper detta mig?” sade Fabian bestört.

”Du förstår inte folk!” sade Elijah. ”Människor är inte som du tror! Du tror att de söker tillfredsställelse men det är snarare tvärtom!”

”Vad menar du?”

”Jag menar att alla säger att de söker njutning. Att de vill ha allt serverat. Men det de egentligen brinner för är den totala friheten! Att själva staka ut riktlinjerna för sina liv och följa dem. Precis som du har gjort.”

Plötsligt hördes ljud av explosioner, skrik, även skottlossning. Den svävande ön började röra på sig, den började luta, till och med långsamt rotera runt sin egen axel.

Den gamle blev förskräckt, Fabian likaså.

Rotationen blev allt kraftigare. Paret kastades till marken. Kråkorna flaxade iväg och försvann i skyn.

På avstånd syntes den totala katastrofen: Rebellerna hade monterat sprängdeg på de gigantiska spolarna, som höll den svävande ön på plats över havet. Explosionerna hade detonerat. Rebellerna försvann i skyn likt mäktiga fåglar, med Jetdrift. Nu snurrade ön flera varv, lutade allt mer och försvann till sist i havet.

FLYKTEN MOT PLANET X

Han hade förtvivlat letat sig fram i folkvimlet, i kaoset som uppstod efter rebellernas attentat. Han hade simmat över ett brusande hav, han hade trott på döden, men lyckats ta sig upp på den klippiga stranden. Han hade inte förstått hur ödesdigra konsekvenserna skulle bli av det som hände.

Rebellerna hade trott att fallet av den svävande ön skulle förlösa folkets kampvilja, starta ett uppror som skulle leda till frigörelse. Det blev snarare tvärtom. Krigsherrar uppstod och förledde många. En grupp av före detta brottslingar tog makten och införde undantagstillstånd. Oliktänkande utrotades, krafterna riktades på att få stopp på den värsta nöden, oavsett konsekvenserna.

Någonstans mitt uppe i kaoset såg Fabian sin chans att fly. Han betalade ett gäng kringstrykande brottslingar, att hjälpa honom få tillträde till rymdhamnen, stjäla ett rymdskepp och ge sig av. Han lärde sig navigera men hade inte några vänner längre.

Nu fann han sig flygande bort från Europa, passerade månarna Io och Ganymedes, på sin väg ut mot Planet X. Han funderade över rebellerna och Eliah, som ensam drogs ner av havsströmmarna och drunknade.

Rymdskeppet hummade taktfast, Fabian var ensam, bitar av asteroider kunde då och då upptäckas på radarn.

Fabian tänkte om.

Han tänkte inte längre på det förflutna utan på den framtid som väntade honom. Det var fråga om ren överlevnad. Han började spela dataspel. Han förlorade sig i virtuella världar, uppkopplad mot elektroniska gränssnitt.

Andra dagar ägnade han sig åt fysiska aktiviteter. Han var som en brottsling, fast i en cell, men inte på livstid.

Han fantiserade om Planet X. Om människor med ett annorlunda sökande. Med tankar som inte slagit rot. Med hjärtan som brann för evigheten.

En dag upptäcktes ett flygande objekt på radarn. Vid närmare granskning visade sig detta vara ett rymdskepp.

Fabian fartkompenserade och dockade med rymdskeppet, efter överrenskommelse.

Besökarna visade sig vara ett gäng laglösa nomader, fria som Fabian. De drev runt i solsystemet, sökandes efter rymdskrot. Fabian behövde livsmedel, nomaderna behövde raketbränsle.

Han skulle ångra sig. Ledaren, en rymdpirat vid namn Zack, besteg Fabians rymdskepp, men sade ingenting. Han gick runt i det futuristiska skeppet, med en fräck min, letandes efter fel att anmärka på.

De var på "bryggan", ett område i rymdskeppets mittre regioner, där det fanns ett uppkopplingsgränssnitt mot virtual reality.

"Du kommer från Europa säger du?" Piraten hänlog, "Inte mycket att hämta där längre, inte sant?"

Fabian visste inte vad han skulle säga.

"Jag vet vem du är!" sade Zack, "Inte det att jag vet rent bokstavligen. Men jag vet vem du är, för jag ser vilken typ du representerar."

Zack gick fram och observerade den unge mannen. Piratens ansikte var fyllt av svettpärlor. Tänderna var gula. Kläderna var slitna och hängiga.

"Vad säger ni?" Piraten sneglade på mannen i bakgrunden. "Ska vi få honom levande eller vill ni vänta ett tag?"

"Vad vill du?" sade Fabian.

”Jag vill bara förstöra något vackert.” sade Zack. ”Du förstår... Jag vet vem du är! Du är en sökare på jakt efter drömmar och illusioner. Och sökare strävar ständigt efter den ultimata friheten.”

Situationen var ohållbar. Fabian försökte rymma men hamnade i händerna på piraterna. Zack skrattade och förde honom fram till gränssnittet för virtual reality, där han blev placerad i stolen och bands till händer och fötter.

”Slut på dataspelandet yngling!” sade Zack, ”Verkligheten har börjat!”

Plötsligt ven det till i luften och en asteroid krockade med rymdskeppet. Ett omfattande hål bildades i metallskrovet, Zack dödades och luften började sugas ut.

Det var som en grym dröm, som om att allt dataspelande hade fört Fabian till en parallell verklighet, där allt var möjligt.

Fabian kippade efter andan, luften tunnades ut. Piraterna flydde i det andra rymdskeppet. Fabian slet och drog och lyckades få bort tejen som höll honom fast i stolen.

Bryggan framstod i ett annat ljus: Varningsljuset roterade, larmet tjöt. Det nedblodade golvet, där underdelen av Zacks kropp låg utan huvud, var som ett sandpapper. Opolerade ytor, som hade flagnat. Fabian stretade på alla fyra, genom ett odefinierbart kaos, men lyckades ta sig fram till luftlåset.

Snart satte sig Fabian tillrätta i förarstolen. När han tittade på radarn upptäckte han att rymdskeppen närmade sig en stenig zon. Det var ett gigantiskt asteroidbälte, som miltals sträckte sig i olika riktningar. Fabian parerade ovan rymdskeppet förbi de kompakta stenblocken. Vissa var mindre, andra var stora som klippor.

Snart fick han syn på rymdpiraterna. De hade kolliderat med en mindre klippa. Ilskan välde upp i Fabians bröst! Aldrig hade han blivit fasthållen och nästan torterad, av ingen annan anledning än att han sökt frihet!

Inte ens insatsstyrkorna på Europa hade bundit honom! Inte ens Eliah när han berättat hemligheten!

Han lossade säkringen till strålkanonen. Siktade på fiendens skepp och tryckte av. En explosion av grön plasma, fick piraternas skepp att explodera. Piraterna stirrade skräckslaget in i ljuset, slagna av ögonblicket. Ett regn av gnistor från en exploderande rymddrift, föll på den närliggande klippan.

Fabian manövrerade rymdskeppet bort från asteroidbältet.

DET ÖDE LANDSKAPET

Rymdskeppet närmade sig Planet X. Den gråa himlakroppen var inte rund som andra planeter närmare solen. Den var något oval, något ojämn i ytan, bombarderad av meteoriter. Bitvis tycktes det som att det syntes en ”gubbe i månen” men denna liknade inte månens ansikte, utan snarare ett spökdjurs.

Fabian gjorde sig redo för kontakt. Han sände radiomeddelanden mot himlakroppen. En bärvåg som sändes på alla normala frekvenser. Men inget svar kunde höras. Han provade nya frekvenser, analyserade knastret djupare. Han tyckte sig höra spåren av något läte, en slags signal som skiljde sig från slumpen. Men detta läte kunde inte upprepas.

Så han bytte färdriktning och gjorde närmare åkningar över planetens yta. Inga strukturer kunde upptäckas. Inga städer. Inga vägar.

Fabian beslutade sig för att landa. Kanske var sanningen den att ”sökarna” inte ville ha sällskap? Att de tröttnat på mänskligheten och deras förehavanden?

* * *

Gruset yrke när rymdskeppet sänkte sig ner mot marken. Detta skepp liknade inte de traditionella rymdskepp som utgjorde majoriteten i Fabians värld. Istället hade det två styrenheter. Glasförsedda kammare, förstärkta med metalliska leder.

Landgången hissades ner och den bortglömde nomaden steg ut på planetens yta. Han hade rymddräkt, syretankar och hjälm, atmosfär saknades.

Det var en känsla av eufori att vandra på den porösa ytan: Det fanns sand, grus och småsten. På vissa platser fanns större stenblock. Fabian tog upp en mindre sten och granskade den knaggliga ytan. Det fanns strimmor av okända bergarter i stenen. Inte helt enhetligt, utan strimmor av olika material, ovanpå varandra.

Han tittade tillbaka på rymdskeppet, granskade spåren. Det var ganska mörkt men ett ljussken lös över landningsplatsen, från strålkastare monterade på rymdskeppet. Han funderade på att gå utanför den upplysta zonen. Men han saknade sökarljus och gick tillbaka till rymdskeppet.

På nytt testade han att skicka signaler. Kanske fanns kolonistörer längre bort? Utanför den upplysta zonen, bakom nästa kulle?

Inget svar.

* * *

Nästföljande dag bestämde sig Fabian för att göra en längre utflykt. Han skulle vandra utanför den upplysta zonen och kartlägga området i rymdskeppets närhet. Han tog med sig olika plaströr, som han hittat i rymdskeppet.

På denna vandring började Fabian fundera i nya banor. Tänk om ryktet om ”sökarna” inte varit sant? Tänk om ingen människa någonsin landat på Planet X? I så fall var han en hjälte!

Det var nästan jämställt med att landa på månen, för första gången i människans historia!

Han gick i eufori och lyckades snubbla på en klippskreva, som låg nedbäddad i sanden.

Han såg sig omkring och började muta in området. Om andra människor fanns på platsen, var han åtminstone ensam inom det upplysta området!

Dagen passerade på ett ganska förutsägbart sätt. Fabian letade sig runt rymdskeppet. Han betade av ett område som motsvarade en kvadratkilometer. Inga människor syntes till. Han insåg att hans tidigare misstankar var korrekta: Det fanns ingen äventyrare som honom! Ingen som sökte eller skulle finna!

På kvällen var han tillbaka i rymdskeppet. Han ritade en karta över terrängen han utforskat. Det var inte ett helt plant landskap: Det fanns åsar, raviner, till och med partier som liknade floddalar. Han sökte efter speciella kännetecken: Tecken i naturen han kunde använda för att lokalisera sig, utfall han skulle gå vilse.

Han satte sig i ett av förarutrymmena och kikade med ena ögat mot solen. Den avtecknade sig som en starkt lysande stjärna i fjärran, inte mer.

* * *

Dag tre. Fabian började känna sig ensam. Han gjorde större utflykter, längre och längre bort från rymdskeppet. Men det fanns en gräns för hur långt han kunde gå. Han kom till en ravin, större än de andra, där han fann en klippa med något som liknade ett ansikte: Det var bara ett människoansikte, inte ett spökdjurs, som tidigare.

Han jämnade till marken och satte sig ner. Han lyssnade till det statiska bruset i radion. Han drog av volymen och förundrades över hur långt han hade gått.

Bit för bit började det gå upp för honom att han kommit för äventyret. Men äventyret han hoppades på var ett äventyr med andra. Han tänkte på Belle, Eliah och de andra rebellerna. Tänk om han skulle återvända och förenas med dem? Inte det att han ville tillbaka till den gamla kolonin, men tänk om han skulle övertyga dem? Övertyga dem om att färdas till Planet X och starta på nytt?

Det var stora tankar.

Han reste sig upp och återvände till rymdskeppet.

* * *

Dag sju. Fabian hade skapat sig en tydlig bild av det öde landskapet. Kartan var utskriven, utsuddad och uppgraderad i flera versioner. På en plats fann han en större klippa. Detta var en klippa som fick Fabian att minnas.

Den liknade klippan som Fabian och Bastian funnit på Europa. Det gick att klättra på den. Gravitationen var relativt svag och det gick att närma sig "munnen", om han bara vågade riskera livet.

Han tog sig in i munnen och vidare ner i "svaljet", en grotta som mirakulöst genomborrat klippan. Där inne, i det kompakta mörkret, beslutade sig Fabian för att tända en eld med signalbloss. Det var en röd eld som brann av okända mineraler.

Fabian tittade på väggarna och letade efter mönster. Men inga ristningar kunde hittas, inga spår av människor eller andra varelser.

Han insåg att han var ensam och skulle förbli ensam.

Han satt där i timmar, mycket nöjd med sig själv och vad han åstadkommit.

Till sist slocknade elden och inga nya eldar kunde tändas. Signalblossen var slut. Så han tände sökarljuset och trevade sig ut ur svaljet. Fram till "tungan", nerför klippans vägg och till sist fram till gruset.

Han markerade koordinaterna på ett papper. Klippan skulle utgöra centrumet för den nya kolonin.

* * *

De följande dagarna gjorde Fabian starkare. Han hade övervunnit sina rädslor, sina svagheter, sina inneboende tendenser att låta bli.

Han vandrade på nytt i landskapet. Han sprang nästan, joggade på rundor som han skapat kring rymdskeppet.

Hans gjorde armhävningar på ”bryggan”. Han tvättade bort blodfläckarna från piraten som hotat hans liv.

Han blickade framför sig och såg ett liv som kolonistör. Han hade hatat kolonialtanken ända från början. Han hade avskytt herrarna som bestämde över hans liv. Men nu hade han funnit sin egen variant av storyn: Han insåg att äventyret inte var ett fullgott äventyr utan andra. Han insåg att han inte passivt ville se på.

Han gjorde några nya rundor kring landningsplatsen. Han flämtade utmattat och lade sig till rätta på rymdgruset. Han blickade upp mot stjärnorna och kunde inte låta bli: Inte låta bli att drömma! Inte låta bli att föras bort av tanken på liv!

TILLBAKA PÅ EUROPA

På Europa hade ordningen stabiliserats. Det var inte längre makthavare på Mars som styrde, utan snarare lokala brottssyndikat.

Fabian letade sig fram över en gjuten plåtå, vid havet, och på sidan om denna, längs bergssidan, fanns byggnader som stundtals fuktades.

Det var tidvattensströmmar som höjdes och sänktes, allt eftersom Europa påverkades av gravitationskrafter från Io och Ganymedes.

Här, i en ihållighet, i ett trapphus som ledde från stranden till klipphyllans topp, fann Fabian rebellerna.

De var mycket deprimerade.

”Var har du varit?” undrade Belle. Hon satt i en uppgiven pose, på ett trappsteg i närheten av de andra.

”Jag beklagar sorgen.” sade Fabian, ”Jag pratade med Eliah innan han dog. Ska vi gå ut?”

Belle reste sig och de andra följde henne, numera tycktes den gamla hierarkin ha upplösts, och den unga kvinnan tagit över.

Vågorna kom och gick. Stranden, som var full av grus, men även prydd av gamla tidningar, flaskor och papper, doldes bit för bit av vattenmassorna, som långsamt letade sig uppåt.

På avstånd syntes de gigantiska klipporna och terrassen från kolonin.

”Jag förstår hur ni känner.” sade Fabian, ”Jag var i samma situation för några månader sedan. Den där kvällen där jag misslyckades med mitt uppdrag.”

”Vad hände?”

”Det hände inte omedelbart. Det var upplevelse efter upplevelse, under flera månaders tid. Jag började inse att jag var annorlunda. Att Eliah var annorlunda. Att vi alla skiljde oss från folket och egentligen kämpade för vår egen sak.”

Belle tittade på Fabian med en sorgsen min. Aldrig hade hon trott att undergången skulle bli så påtaglig, så direkt. Men skönheten lös fortfarande i hennes ögon. Känslan av liv som doldes bakom huden, len som sammet.

Fabian fortsatte: ”Det kan tyckas som om allt vi gjort varit förgäves. Men vi är människor, precis som alla andra kolonistörer är människor. Det enda vi behöver inse är att tanken varit god, att vi gjort vad som krävdes. I själva verket hade vi aldrig kunnat göra annorlunda. Friheten är en idé, värd att kämpa för, men vi ska inte göra det för andra, utan för oss själva.”

”Vad menar du?”

”Vi ska skapa en ny koloni, fri från Europas begränsningar. En koloni på Planet X, där krigsherrarna saknas.”

Belle undrade om Fabian hade blivit tokig. Flera andra av rebellerna hade tagit till flaskan. I vakuumet som uppstod efter Eliahs död.

Vattenmassorna steg nu markant, och vågorna slickade rebellernas fötter. Sällskapet gick in i trapphuset, upp för en trappa och kom till ett rum med en utsiktsplats. Det fanns här en grupp möbler, ett bord, stolar, en känsla av hopp i ett dystert sammanhang.

”Jag har tänkt ut det mycket noggrant.” sade Fabian, ”Jag har varit på planeten och mutar in ett område.”

Han tog fram bilder på Planet X, som han tidigare hade tagit. Belle fick se landningsplatsen, rymdskeppet, spåren i sanden. Till och med klippan som liknade ett ansikte. Hon var mycket förvirrad.

”Jag har varit där och sett ljuset.” fortsatte Fabian, ”Det är som att sväva på moln. Som att ödet har bestämt att jag skulle bli rymdfarare. Tänk er in i det: Att skapa något nytt. Att bygga upp ett samhälle på egna premisser. Här och nu.”

”Jag vet inte...” sade Belle.

De andra gick nu fram till bordet, de samlades runt bilderna, och det var som en samling urtidsmänniskor, rena vildar, förryckta men ytterst få.

”Jag har mutat in ett område.” fortsatte Fabian, ”Jag har kommit över ett rymdskepp. Det enda vi behöver är energi, mod och ett gott samvete.”

Ett surr av röster kunde höras.

DEN NYA KOLONIN

De befann sig vid klippan, där Fabian hade klättrat tidigare. De hade vistats på planeten i några veckors tid.

Nedanför klippan, var det som att en liten dal bredde ut sig. Kolonisatorerna hade här lyckats med det omöjliga: Att få växter att gro.

Växterna var en art genmanipulerade alger, kapabla att växa under orimliga förhållanden. Kolonisatorerna stimulerade de rätta DNA-kedjorna och möjliggjorde avvikelser. Vissa av växterna skulle användas som mat, andra som virke till bostäder, åter andra skulle dra igång en kemisk process som frångav ljus.

Kolonisatorerna vandrade genom de organiska fälten, iklädda rymddräkter, och väntade på den dag då de skulle ta av sig rymddräkterna och andas.

* * *

Fabians fantasi hade inga gränser: Han lät bygga hus av stenblock, först till sig själv, sedan som inspiration till andra. Det var hus med stenar som hämtades från de olika platser han tidigare besökt: Areorna kring rymdskeppet, vid sluttningar och torra floddalar.

De borrade i floddalarna och hittade vatten på tre meters djup. Vattnet användes för att vattna de spirande algerna, men också som vätska till ”dronterna”. De annorlunda strutsliknande djur som tidigare fanns på Europa. De bar en speciell skyddsutrustning och hade syrgas, för överlevnadens skull.

* * *

Fabians hus dekorerades med krukor, där algerna blommade. På kvällarna kunde kolonisatorerna samlas och titta på ljusspelet, det magiska fältet av ljuspunkter, på plantorna, som oscillerade i mörkret.

* * *

En sjö hade bildats i de nedre regionerna av dalen. Plantorna bredde ut sig över fördjupningar längs topparna.

Planetens började blomstra. Trycket i atmosfären ökade. Till sist var det möjligt att ta av sig rymdhjälmarna. Kolonisatorerna gick genom djungler av självlysande alger.

Här förenades Fabian och Belle. De var inte älskare eller älskarinnor, snarare syskon från en svunnen tid. De pratade om farorna i den nya tiden. Om att regeringstrupper snart skulle upptäcka deras paradiset och hota kolonin.

Men åren gick och inget hände.

Fabian dekorerade svaljet i sin klippa. Han byggde en modell av den ultimata framtiden: En framtid utan gränser, där barn skulle växa upp, kolonisatorer förenas och skräna. Men ingen skulle vara tvingad att stanna kvar på planeten. De skulle färdas ut i rymden eller bosätta sig på Europa.

Fabian tyckte att Eliah hade lyckats. Han hade slagits för friheten men förlorat sitt liv. Kampen var förfelad men idéerna stora. Nu skulle Fabian förvalta arvet och föra tanken ett steg vidare: Det handlade om spänning. Att våga tänka de förbjudna tankarna, men att göra det med stil.

Och samtidigt som han gjorde det, skulle han tänka på hur allt skulle sluta. Inte bygga upp en mur av inre motstånd, där livskraften förnekades och gav utrymme för tvivel.

Han skulle lyssna på sin inre röst, göra de andra kolonistörerna till viljes, och i processen vinna något som han kunde kalla liv.

Han satte sig ner i grottan, denna ihålighet som kallades ”svaljet”. Han betraktade ljusspelet som rörde sig över de räfflade väggarna: Ljuspunkter som i en kontrollerad rörelse spelade en ljudlös symfoni, till tonerna av hårdrock.